

12 YILDA

15 BİN

İŞÇİ

ÖLDÜ

10 arkadaşlarını kaybeden Torunlar İnşaat işçileri şantiyede eylemde.

HÜKÜMET PATRONLARI KORUYOR

Çoktan istifa etmesi gerekirken koltuğuna yapışan Çalışma Bakanı Faruk Çelik, hükümetin iş güvenliği paketinin "emekten yana" olduğunu iddia ediyor.

İşyerinde iş kazası gerçekleşmeyen şirketleri ödüllendiren paket, ölümlerin başlıca sorumlusu olan patronlara hiçbir gerçek denetim getirmiyor.

Hükümet, iş cinayetlerinde sorumlunun dikkatli davranmayan ve önlem almayan işçiler olduğunu savunuyor.

Ölümleri kaçınılmaz kılan günde 12 saat çalışmayı engellemek öngörülen için tek bir adım bile yok.

İşçiler madenlerde ölürken Cumhurbaşkanı Erdoğan, istifa dilekçesi verdiğini söyleyen Enerji Bakanı Taner Yıldız'ı koruyor.

Hükümet katil şirketleri koruyor.

İşçilerin kendilerini korumak, iş güvenliğini sağlamak için birleşmekten ve mücadele etmekten başka yolu yok.

HAYKO BAĞDAT:
"301 emekçi katledilmiş, gitti bir tanesini de Erdoğan dövdü."

sayfa 5

YILDIZ ÖNEN:
NASIL BİR BARIŞ
KAMPANYASI?

sayfa 3

sosyalist işçi diyor ki

HÜKÜMETİ CİDDİYETE DAVET EDİYORUZ

Hükümetin hazırladığı İş Güvenliği Paketi'nin en temel özelliği, ciddiyetsiz olması. 12 yıllık iktidar döneminde, en az 14 bin 555 işçinin iş kazalarında yaşamını yitirdiğini düşünürsek, AKP'nin çok daha ciddi, iş cinayetlerini önleyici tedbirler alması gerektiği sonucuna varırız.

Ama böyle olmadı.

Soma'ya, Ermenek'e rağmen, asansörlerden düşen inşaat işçilerine rağmen böyle.

İş Güvenliği Paketi, iş kazalarını teknik bir sorun olarak görüyor. *Sosyalist İşçi*'nin 6. ve 7. sayfalarda anlatılan "çılgın projeler", çılgın kalkınma hamlesi ve çılgın emek sömürüsü iş kazalarının temel nedeni. Bu sömürü mekanizmasının taşeronlaştırmayla, esnek üretim modelleriyle ve sendikalaşmanın engellenmesiyle, yani örgütlenme özgürlüğünün önündeki engellerle el ele gitmesi Türkiye'nin iş cinayetlerinde en önlere olmasının temel nedeni.

Türkiye kapitalizmi dizginsiz bir rekabet ve büyüme temposuyla iş cinayetlerini kitlesel bir cinayet haline dönüştürdü.

Bu cinayetleri durduracak olan, işçilerin örgütlenme özgürlüğünü önündeki tüm engellerin kaldırılması ve işyerlerinde işçi denetimidir.

Bir yanda taşeron sistemi teşvik edilirken, bir yanda iş güvenliği yasası çıkartmak, bir yanda madenlerde yaşam odasını zorunlu kılan tedbirleri almayıp bir yandan iş kazalarına karşıymış gibi görünmek çelişkili bir tutumdur.

Hükümet iş kazalarını ciddiye almamaktadır. Bu çok açık. Soma'dan sonra arka arkaya maden facialarının yaşanması bu ciddiyetsizliğin göstergesi.

İş kazalarını durdurmak için siyasal demokrasinin sınırlarını genişletecek mücadeleyle işçilerin işyerlerindeki mücadelenin bir ve aynı mücadele haline gelmesi, sendikaların silkelenmesi, örgütlenmesi ve birleşmesi gerekiyor.

Tek tek işçilerin tek güvencesi, işçi sınıfı hareketinin bütünüdür.

kim ne dedi?

"Dersim 38, 'çağdaş' Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Kerbelasıdır..."

Cafer Solgun, Yüzleşme Derneği Başkanı

BARIŞIN TEK KOŞULU: KÜRT HALKININ ÖZGÜRLÜĞÜ

Geçtiğimiz hafta içinde HDP İmralı heyeti, çözüm sürecinin askıdan indirildiğini ve kaldığı yerden devam edeceğini açıkladı. Hükümet kanadı bunu doğruladı. Daha sonra, hem Selahattin Demirtaş hem de Pervin Buldan, çözüm sürecinde karşılıklı adımların atılması hâlinde Kürt lider Abdullah Öcalan'ın PKK'ye seçimlerden hemen önce silah bırakma çağrısı yapabileceğini dile getirdiler.

Bu durum, "Yeni Türkiye" söyleminde tutunacak tek dalı çözüm süreci kalan AKP cephesinde büyük bir sevinç yarattı. Hükümetin sözcüleri, Ekim ayı başındaki Kobanê gösterilerinden çözüm sürecinin devam ediyor olmasını sevinçle karşıyorlar. Ancak yanıtladıkları nokta şu: Bu durum hükümet sayesinde değil, hükümete rağmen oldu. "Kobanê düştü düşüyor" diye sevinen ve PKK ile IŞİD'i eşit gösteren Tayyip Erdoğan'dan mücadeleyle kazanılan "geçiş koridoru" ile oldu. AKP'nin Kürt serhildanı sonucu geriletilmesiyle oldu.

Üstelik, çözüm sürecinde odaklanması gereken PKK'nin "Türkiye topraklarında" silahlı mücadeleyi bırakma kararından çok, Kürt halkının hakları olmalı. Hükümet, ana-dilde eğitimin önünü açacak düzenlemeleri yapacak mı? Kürtlerin cahil oldukları için PKK'yi destekledikleri fikrinden vazgeçip, bu hareketin demokratik siyasete katılma-

Ozan Tekin, kalıcı barış için yapılması gerekeni yazdı.

sının koşulları oluşturulacak mı? Kürtlerin statüsü, kendi kendilerini yönetme hakları olacak mı? Kürt sorunu, Kürt halkının ulusal kimliklerinin reddi ve haklarının gaspı ile başladı. Barış, ancak bu durum tersine döndüğünde sağlanabilir. Çözüm isteyenler bu yüzden Kürtlerin özgürlüğü için AKP'ye baskı uygulamalı.

HDP ÇÖZÜM SÜRECİNİ HIZLANDIRMAK İSTİYOR

Bu haftanın başında HDP heyeti hükümetle görüşti. İdris Baluken, Yalçın Akdoğan ile yaptığı görüşme sonrasında "Çözüm sürecinde bir süredir yaşanan

zorlanmaları aşma temeli diyalog kanallarının açılması yönünde irade ortaya kondu. Heyetimizin İmralı'da Sayın Öcalan'la kısa süre içinde görüşmesi için gitmesi konusu paylaşıldı. Onlar da gerek bu görüşmenin çerçevesi gerekse İmralı ziyaretiyle ilgili karşılıklı olarak çerçeveyi önemsediklerini ve kendi değerlendirmelerini yapacaklarını ifade ettiler" dedi.

DİSK: Türkiye'de 5 kişinin yapacağı işi 4 kişi yapmaktadı.

BAKANA GÖRE İŞSİZLİĞİN SORUMLUSU HÜKÜMET

Türkiye İstatistik Kurumu'nun Ağustos 2014 verilerine göre, işsizlik oranı yüzde 10,1'e yükseldi. Mevsim etkilerinden arındırılmış oran ise yüzde 10,4'e çıktı. İşsiz sayısı 2 milyon 944 bin kişi. 585 bin kişi ise iş bulma umidini tamamen yitirdi.

DİSK ise dört haftadır iş arama kanallarını kullanmayan ve işe başlamaya hazır olduğu halde bu nedenle işsiz sayılmayanlar (umutsuzlar) dahil edildiğinde işsizlik oranı yüzde 9,8 değil, yüzde 18,8 olduğunu, işsiz sayısı da 5 milyon 446 bin kişiye ulaştığını söyledi. Eksik ve yetersiz istihdam edilen kadınlar dahil edildiğinde bu oran yüzde 31 seviyesine yükseliyor.

Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz, meclis bütçe komisyonunda yaptığı konuşmada işsizlikten artışın hükümet politikalarından kaynaklandığını şöyle itiraf etti: "Son yıllarda istihdam hareketlerini çok iyi açıklayabildiğimizi söyleyemem."

KİTAPÇILARDAN VE SOSYALİST İŞÇİ DAĞITIMCILARINDAN ALABİLİRSİNİZ

ZEYTİN AĞACI, ÖLMEZ AĞACI... KATILSINIZ!

zeytin marketten alırsın da, zeytin ağacını ner'den alırsın la?

BARİŞTAN YANA
Yıldız Önen

NASIL BİR BARIŞ KAMPANYASI?

"Her şeyi bırak, barışa bak" diye bir kampanya başlayınca, kaçınılmaz olarak bu kampanyanın neyin üzerini örttüğüne değinmek zorunda kalan bir yazı yazdım. Kampanyacı arkadaşların bazıları yanıt verdi, bazıları sosyal medyada bol keseden atıp tutuyor, "kampanyayı hiç anlamadığımı" yazıyor.

Tersine, kampanyayı çok iyi anladım ve bu anladığım şeyden büyük bir rahatsızlık duydum.

Rahatsızlık duydum çünkü bu bir barış kampanyasından çok, "her şeyi bırak" çağrısı yapan bir kampanya.

Dünyanın tüm sorunlarını bir kenara bırakmamızı ve barış sürecine kilitlenmemizi bekleyen, insanları buna ikna etmeye çalışan bir kampanya.

İnsanları bu vurguyu yapmaya itekleyen önemli bir gerekçe olsa gerek. Neden bir grup insan, her şeyi bir kenara bırakıp sadece barış sürecine bakmamızı talep ediyor?

Sorunun yanıtı çok açık değil mi? Süreç adı verilen çözüm zemini dışında kalan bir dizi alan pek de bakılacak, bakıldığına hükümeti aklayabileceğimiz bir yana sahip değil.

Çözüm süreci başladığında hızla "Çözüme evet" kampanyasını başlatmıştık. Haftalarca süren tartışmaların ardından bir metin kaleme almıştık. O metin, her şeyi bir kenara bırakmayı önermiyordu. Şunu söylüyordu: "Çatışmaların sona ermesi ve diyalog sürecinin gelişmesi 'politik açıdan kimin işine yarar' diye bir soru sormuyoruz. Çatışmaların sona ermesi, öncelikle, gençlerin yaşamaya devam etmesi anlamına gelir."

Evet. Bu çok önemli.

Çözüm süreci çok önemli.

Gençlerin ölmemesi çok önemli.

Ama gençler ölüyor. Çözüm süreci masasının bir tarafında oturan hükümet, çok sayıda genci öldürdü. Erdoğan, öldürülen gençleri kriminalize etti, mitinglerde çocukların annelerini yuhallattı.

Buna rağmen, çözüm sürecini desteklemekten vazgeçmiş değiliz. Çözüme Evet Koalisyonu, hükümet büyük beklenti yaratan demokrasi paketini açıklamadan önce bir basın açıklamasında sıranın hükümette olduğunu, hükümetin hızla bir dizi esaslı adımı atması gerektiğini açıklamıştı.

Hükümet hiç adım atmadı mı? Attı kuşkusuz. Bu nedenle de çözüm süreci tüm badirelere rağmen devam ediyor.

Ama bu adımlar yetersiz. Bu nedenle bugün aslanan, her şeyi bırakma çağrısı yaparak çözüm sürecinde hükümete destek olmak değildir, aslanan, her şeyi görerek, hükümetin bazıları berbat, bazıları rezilce olan tutumlarına rağmen çözümün, barışın, eşitliğin, adaletin, Kürt halkının yanında olmaktadır.

CHP DERSİM'İN ÜSTÜNÜ ÖRTMEYE ÇALIŞIYOR

CHP Genel Başkan Yardımcısı Sezgin Tanrıkulu'nun Dersim katliamı nedeniyle özür dilemesi, yine bir grup CHP'li tarafından ağır hakaretler ve eleştirilerle karşılandı.

Onur Öymen, "Ümit ediyorum ki Sayın Kılıçdaroğlu bu konuşmayı kınayacaktır. Bunu yapamazsa Kılıçdaroğlu'nun Atatürk'ün koltuğunda oturmayı sürdürmesi mümkün değildir" diyerek ırkçı inkarcı CHP geleneğiyle CHP Genel Başkanı'nı da tehdit etti.

"Fare gibi zehirlendiler"

1960'larda Demirel hükümetinin bakanlarından olan İhsan Sabri Çağlayangil, bir röportajda, "Mağaralara iltica etmişlerdi. Ordu, zehirli gaz kullandı, mağaraların kapısının içinden. Bunları fare gibi zehirledi. Yediden yetmişe o Dersim Kürtlerini kestiler." demişti.

Tarihçilerin araştırmaları, daha 1926 yılında Dersim'de bir katliamın planlanmaya başladığını gösteriyor. Ayşe Hür'ün aktarımına göre, Mülkiye Müfettişi Hamdi Bey, 1926 yılında yazdığı bir raporda, "Dersim cumhuriyet hükümeti için bir çibandır. Bu çibanın üzerinde kesin bir işlem yapmak" ge-

rekir diyor ve işlemlerin arasına Dersimlileri sürgüne yollamayı ilk sıraya koyuyor.

1934 yılında çıkan İskan Kanunu'nunla Türk olmayanların sürgünü ve Türklerin arasına serpiştirilmesi hedefi yasal çerçeve büründürüldü. 1937 yılının Mart ayında ise ordu Dersim'e saldırdı. Saldırının sonucunda resmi rakamlara göre 13.806 Dersimli öldürüldü, 11.163 kişi sürüldü.

Katliam, CHP ve özür

Dersim katliamı 1938 yılına kadar sürdü. Katliama karşı direnenlerin yakalanması ve idam edilmesiyle devlet Dersim'i islah etmiş oldu. Dersim katliamı, İttihat ve Terakki'yle zirveye çıkan Anadolu'yu Türkleştirme politikasının sonuçlarından birisidir. Ermeni soykırımından Dersim katliamına, cumhuriyetin kısa tarihi aynı zamanda bir katliamlar tarihi. Bu tarih bir yandan da yalanların ardında gizleniyor. Bugün CHP'lilerin Dersim katliamından dolayı özür dileyen CHP'lileri bile eleştirmesi CHP'nin demokrat, özgürlükçü, değişimden yana olan sosyal demokrat bir partiye dönüşmesinin neden hemen hemen imkansız olduğunu da gözler önüne seriyor.

ransta söz alan MHP milletvekili ve eski Türk Tarih Kurumu başkanı Yusuf Halaçoğlu, Ermenilerin tehlike oluşturduğu için başka bölgelere nakledildiğini, Osmanlı Ermeni toplumunun ileri gelenlerinin 17 Nisan'dan itibaren alınacak tedbirler konusunda ikaz edildiğini, "tehcirin" Ermeni Kilisesi ve diasporasının bir yalanı olduğunu söyledi.

Sünni Kürtlerin Türkmen, Alevi kürtlerin ise Ermeni olduğunu söyleyen MHP'li Halaçoğlu, 1915 Ermeni Soykırımını inkar eden koronun en önde gelenlerinden.

Devletin 99 yıldır sürdürdüğü inkar politikasının sözcüsü. Soykırım inkarcılığı ırkçılıktır.

HAFTANIN İRKÇISI

MHP'li Yusuf Halaçoğlu

İstanbul Aydın Üniversitesi, Ermeni Soykırımının 100. yılında, aslında soykırımın olmadığını "ispat etmek" amacıyla "Eğrisiyle Doğrusuyla Ermeni Meselesi" isimli bir konferans düzenledi.

Gazetelerde tam sayfa ilanla duyurusu yapılan konfe-

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

AVRUPA'DA SINIF MÜCADELESİ

İtalya: Sendikalar, yeni iş yasasını protesto ediyor.

Kapitalizmin 2008 yılından beri devam eden krizinin sona ereceğine dair hiçbir işaret yok. Burjuva iktisatçılar dahi böyle bir iddiada bulunamıyor. Üstelik, kriz başladığından beri bundan en az etkilenen ekonomilerden biri olan Almanya'da da resesyona girileceği konuşuluyor.

Egemen sınıfların krize verdiği tek yanıt, işçilerin haklarına, ücretlerine ve sosyal harcamalara saldırmak. Özellikle Batı Avrupa'da "kemer sıkma" adı altında kesintiler ve işten atmalar sürüyor.

İşçi sınıfının krizin faturasını ödememek için yürüttüğü mücadele ise geçtiğimiz hafta bir kez daha yükseldi.

Önceki hafta Belçika'nın Brüksel kentinde sendikaların çağrısıyla 120 bin emekçi sokağa çıkmıştı. Ülkede Aralık'ta genel greve gidilecek.

Geçtiğimiz hafta İtalya'da sağcı hükümetin esnek çalışmayı ve işten atmaları kolaylaştıran yeni iş yasasına karşı

iki kez birçok kentte eş zamanlı devasa gösteriler oldu. On binlerce işçi eylemlere katıldı.

Fransa'nın birçok şehrinde yine sendikaların ve sol örgütlerin katılımıyla hükümetin kemer sıkma politikaları ve sosyal yardımlara yaptığı kesintiler protesto edildi. Gösterilere 100 bin işçi katıldı.

Portekiz'de kamu emekçileri özelleştirmelere ve ücretlerdeki düşüşe karşı greve gitti.

Galler ve Sırbistan'da sağlık emekçileri, İngiltere'de itfaiyeciler grevdeydi. Yunanistan'da "tasarruf" dayatmalarına karşı sendikalar gösteri düzenlendi.

Kriz zenginleri vurmuyor. Birçok araştırmaya göre dünyadaki milyarderlerin sayısı artıyor. Faturayı krizi yaratan patronlara ödetip ödemeyeceğimizde uluslararası işçi sınıfının mücadelesi belirleyici olacak.

karşısında yer alan ya da onu dengeleyen güçlerden, devletlerden ibaret değil.

İkincisi ise, ABD'nin elini kolunu sallaya sallaya Ortadoğu'dan Ukrayna'ya, oradan da Çin'e kadar istediği her yere istediği zaman ve istediği gibi müdahale etmiyor. Örneğin Ortadoğu'da son olarak ortaya çıkan İslam Devleti ve ardından kurulan batı koalisyonu ABD'nin ellerini Ortadoğu'yu şekillendirme fırsatını bir kez daha yakalamanın verdiği keyifle ovuşturarak giriştiği bir iş değildi. Hatta bu durum yani aynı anda hem Ortadoğu, hem Ukrayna ve hem de Uzak Asya'daki riskleri önlemek zorunda kalmak ABD hegemonyasının sonunu hazırlayacak durum olma potansiyeline sahip. Çünkü hem pahalı hem de aynı anda her yeri kendi çıkarına uygun olarak idare etmek imkansız.

Bugün Ortadoğu'da Rosa Luxemburg'un "ya sosyalizm, ya barbarlık" dediği duruma tanık oluyoruz. ABD'nin kaçınılmaz olarak sunduğu hava bombardımanı bir devrimin yenilmesinin sonuçlarının ne olacağını gösteriyor bize. Bu bombalamanın arka planında emperyalistler arası rekabetin yeniden dizayn edilmesi yatıyor. Dolayısıyla günümüzde anti-emperyalizm hem ABD'ye, hem onun rakiplerine karşı çıkmayı gerektirdiği gibi aynı zamanda bu devrimlerin öznesi olan Ortadoğu halklarının birlikte mücadelesini zorunlu kılıyor.

ÖĞRENCİLER PES ETMİYOR

Eğitimi özelleştirmeye yönelik girişimlere karşı 500 okulun işgaliyle başlayan mücadele dalgası sürüyor. Direnişin içinde okullar ve üniversiteler arasında öğrenci ve işçi koordinasyonları oluşturuldu. Öğrenciler, güvenlik tehditleriyle ve soruşturmalara gözdağı vermeye çalışan üniversite yönetimlerine karşı geri adım atmayacaklarını, bu hareketin işçilerin mücadelesiyle birleşmesi durumunda ise zaten zayıf durumda olan sağcı Samaras hükümetinin devrileceğini söylüyorlar.

Antikapalist Öğrenciler, Yunanistan'da mücadele edenlere bir dayanışma mesajı yolladı. 1973'te Albaylar Cuntası'nı deviren 17 Kasım Politeknik öğrenci ayaklanmasının yıl dönümüyle ilgili anma etkinliklerinde okunacak olan mesaj şöyleydi:

"Sevgili yoldaşlar,

Denizin diğer yakasında ortaya koyduğunuz mücadele pratiği, Gezi sonrası geri çekilen hareketin ardından, biz Türkiyeli sosyalistleri yeniden heyecanlandırdı.

Neoliberal saldırılara karşı 500 okulda yapılan işgaller, hız kazanan işçi hareketi, kapitalistlere karşı yeni fırsatlar ortaya çıkarıyor.

Yunanistan'daki öğrenci hareketi bizlere ilham veriyor.

Okul işgalleriyle başlayan bu mücadele, işçilerle ve devrimci fikirlerle birleştiği takdirde kazanabiliriz.

Egemen sınıfın saldırılarına karşı, birleşen işçiler yenilmezler. Yaşasın dünya devrimi!

Antikapalist Öğrenciler - Türkiye"

KÜRESEL MÜCADELER

■ 18 Ekim tarihinde Münih'te IŞİD'e karşı gösteride PKK bayrağını tutarak konuşma yapan Die Linke (Sol Parti) Federal Milletvekili Nicole Gohlke'nin dokunulmazlığı kaldırıldı. Gohlke ile dayanışmak için çok sayıda Die Linke milletvekili PKK bayrağıyla poz verdi.

■ Aktivist Remi Fraisse'in polis tarafından katledilmesinin ardından Fransa İçişleri Bakanı gaz bombasını yasakladı.

■ Endonezya'da benzine %50 zam yapmak isteyen hükümete karşı çıkan göstericiler polisle çatıştı.

■ İsrail'in Mescid-i Aksa provokasyonuna gösterilen direnişin ardından geçen cuma 40 bin kişi camide namaz için buluştu.

■ Şili'de 70 bin lise öğretmeni, sendikalarının çağrısına uyarak eğitim sistemini protesto etmek için yürüyüş yaptı.

■ Kosta Rika'da liman işçileri, Kolombiya'da yargı çalışanları, Sudan ve Zimbabve'de sağlık emekçileri, Peru'da madenciler, Güney Kore'de otomotiv işçileri ve Nijerya'da havayolu çalışanları grevde.

KÜRESEL BAKIŞ

Arife Köse

GÜNÜMÜZDE EMPERYALİZMİ ANLAMAK

Ortadoğu'da yaşanan gelişmeleri anlamak için emperyalizmi anlamak hayati bir öneme sahip. Çünkü; birincisi, emperyalizm sadece bir teoriden ibaret değil, etrafımızda olup bitenlerle çok yakından ilişkili. İkincisi, tabii ki aynı zamanda günümüzde olup bitenleri neden-sonuç ilişkisi içinde anlamamıza yardımcı olan bir teori. Günümüzde emperyalizmin durumunu doğru anlayabilirsek dünyada ve Ortadoğu'da resmin bütününe görebilir ve nasıl bir strateji geliştirmek gerektiğini belirleyebiliriz.

Günümüzde emperyalizmin geldiği aşamanın en belirgin özelliğinin bir ve/veya ikiden fazla rakip ve rekabet alanlarından oluşması olduğunu söyleyebiliriz. Bunu tespit etmek önemli çünkü artık emperyalizm Soğuk Savaş zamanında olduğu gibi sadece iki kutuplu bir rekabetten ya da tarihin sonunu ilan edenlerin söylediği gibi sadece ABD'nin süper gücünden oluşmuyor. Dolayısıyla emperyalizme karşı mücadele de sadece "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi" sloganından ibaret değil. Yani günümüzde emperyalizm sadece ABD ve onun

'301 emekçi katledilmiş, gitti bir tanesini de Erdoğan dövdü'

Hrant'ın Arkadaşları'ndan gazeteci, yazar ve aktivist Hayko Bağdat ile "Yeni Türkiye"yi, Gezi direnişini, Ermeni Soykırımının 100. yıldönümüne giderken oluşan siyasi durumu konuştuk.

Türkiye'nin son 10 yılını nasıl değerlendiriyorsun?

Şimdilerde moda olan MGK kararlarıyla tespit edilen vatan hainleri listelerinden alt alta üst üste olan kesimlerden bir tanesi ilk defa o listeleri hazırlayan, Erdoğan'ın tabiriyle 'eski devlete' karşı bir mücadele başlatmış oldu veya öyle lanse etti kendisini. Kimdi onlar? İrticacılar, daha altında bölücü Kürtler, onun altında misyonerler, Ermeniler, komünistler, Aleviler falan. Belediyelerdeki daha önceki kazanımıyla belediyelerle tabanla bir bağ kurmuş olan o kanat, o listelerde canı yanmış her kesimle de ciddi temaslar kurdu. Gitti Cumartesi Anneleri'yle görüştü. Alevilere gitti, haklarını eski devletin nasıl gasp ettiğini anlattı. Kürtlerle görüştü. Eski devletin bütün kirli haliyle kıyasladığımızda, geniş taban içerisinde bir ahlaki üstünlük kazandı. O kadar deli gömleğine sıkıştırılmış ki Türk taklidi yapmak zorunda olan Kürtler, Sünni taklidi yapmak zorunda olan Alevilerdik. "Eski Türkiye"nin gerilemesi ihtimalini heyecanla karşılamasına yol açtı bu kesimlerin. Eskiden devleti yönetecek 'bizim çocukların' bir tanesi vardı. Onlar çağdaş, kemalist, batıcı, eğitilmiş ve klasik müzik dinleyen adamlardı.

Fakat bu mücadelelerinin birkaç önemli raudundan sonra devlet içerisinde başlayan köşe kapmaca, yine bu devleti 'bizim çocuklar yönetmeli' formuna sıkıştırdı. Kimdi bunlar? Alın secdeye değen çocuklardı. Cemaat AKP koalisyonundan bahsediyorum. Fakat devlet hiçbir zaman iyi bir devlet olmadı. Bizim çocuklar devleti oldu. Adalet gelmesi gereken bütün davalar, sadece siyasetin gerekliliği üzerinden devam etti. Dink, Ergenekon gibi bütün davalar siyasetin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde dizayn edilmeye başlandı.

Tabanda bunun karşılığı olduğu bir dönemdi. Hrant'ın katillerini bulsan kim ne diyecekti? Gerçekten darbecileri, Ergenekoncuları faş etsen, daha dibe gitsen kim durduracaktı seni? Bugün eski devletin kötü bir fotokopisi olan üstelik daha görgüsüzü, daha hoyratı şekliyle tekrar inşaa edildi devlet yapılanması. Üç gün önce vesayete, tanka karşı sokakta duran kesimler, bugün de polise, tomaya karşı aynı mücadeleyi vermeye devam ediyor bir şekilde.

Fakat şu kazanımdan bahsedebiliriz, Türkiye'nin en büyük eylemiydi Gezi. Çok politik olmayan insanların sokağa çıkıp bir şeylere dur dediği bir eylemdir. Burada vesayet gerilemesinin çok önemli bir katkısı vardır. Sen sivil siyasetin bütün barbarlığıyla mücadele etmeye hazırsındır ama derin devletin, Ergenekonun olduğu yerdeki siyasi cesaretle aynı şey değildir. Bugün 10 yıl öncesine kıyasla daha büyük bir kitlesel karşı çıkışın ihtimalinin olduğu dönemdeyiz. Dünyanın en çevreci halkı olduk biz bunların sayesinde. Çünkü hoyratlar. 301 emekçi katledilmiş gitti bir tanesini de Erdoğan dövdü. Bu kadar kötüler. 'Bu kurşun bize sıkılmıştır' diye bütün kendi döneminde olan icraatları eski devlete mal ederken 15 yaşındaki çocuğun öldürülmesinin niye gerekli olduğunu anlatan bir kötü insan çıktı karşımıza.

100. yıl yaklaşıyor devlete nasıl bir adım atılabilir ve anmalar nasıl olmalı?

Sembolik karşılığının biraz daha hareketlendirdiği bir durum var. 100. yılda bu konu daha fazla konuşulmaya değer bir şekilde karşımıza çıkıyor, bir alan oluşuyor önümüzde. Dönemin başbakanının taziye mesajının bizlerin müca-

"Türkiye'nin en büyük eylemiydi Gezi. Çok politik olmayan insanların sokağa çıkıp bir şeylere dur dediği bir eylemdir. Burada vesayet gerilemesinin çok önemli bir katkısı vardır."

delesinin kazanımı olduğuna eminim. Başbakan dünyanın en barış sever, ölümlere üzülen insanı değil. Biliyoruz ki Kürtleri çok sevdiği için falan barış süreci başlatmadı. Kürtlerin kazanımıyla oldu bu. Ermeni meselesi de aynı şekilde. Devletin geleneksel çizgisinden geri adım atması, devlet insani özellikler edindiği için olmadı. Verilen mücadelenin kazanımlarının onları sıkıştırdığı alanlar var. Bütün dünyada böyle üstelik. Bir soykırımın daha fazla yok sayılması mümkün değil. Dolayısıyla Erdoğan'ın bu noktaya gerilemesi ve bu mesajı üzerinden bizlere alan açılıyor. Kazandığımız bir alan açılıyor. Üzerinden yüz yıl geçtiği için üzerine biraz daha düşünerek sanatı, sokağı, medyayı kullanarak, iyi fikirlerle herkese ulaşmak gerekir.

Devleti kontrol eden yüzde 50'lik bir iktidar partisi var. AKP'ye karşı her gün biriken bir öfke de var. AKP nasıl bir mücadeleyle yenilebilir?

AKP iktidarı artık AKP devleti. Bugün TRT'den RTÜK'e, HSYK'dan YSK'ya kadar kilitlenmiş durumdayız. Bu devlet kimleri tehdit ediyor? Kimleri öldürüyor? Yılda 1200 işçi öldürüyor bu devlet. Saray yapıldığı zaman 'bizim gücümüzü gösteriyor' diyen AKP'nin tabanındaki yoksul insanların hayatı taşeronluk sistemiyle, işçi sınıfının kazandığı hakların tamamının ellerinden alındığı bir sistemle bizzat AKP tarafından tehdit ediliyor. Hala 'Ali'yi sevmekse mesele, hallederiz' diyor. Mesele bu değil ki. Sen Sünni bakışıyla Aleviliği tarif etmeye çalışan ceberrut bir devletsin. Kimlikleri, mezhepleri, Ermenileri tehdit ediyor. Hrant'ın katilini partisinin arka bahçesinde sakladı. Bugün bir Ermeni'nin daha öldürülmesinin önünde hiçbir engel yok. Caydırıcılı-

ğın yok çünkü. Kürtleri tehdit ediyor. HDP'yi barajı geçme ihtimaline karşı operasyona tabi tutuyor. HDP eğer, Cumhurbaşkanı seçimi sürecindeki gibi bir kampanyayla genel seçimlere katılacak olsaydı, parlamentoya parti olarak girseydi, 40 vekil daha kazanacaktı ve AKP'nin tabanından kazanacaktı. Şimdi silahlı unsurlarıyla müzakere masasındayken sivil siyaseti illegal, katil ilan ediyorsun. Sivil siyaseti tehdit ediyor. Zorunlu din eğitimiyle inanç ve ifade özgürlüğünü tehdit ediyor. AKP'nin bugün tehdit ettiği bütün kesimlerin ortak dertleri olabilir. Bu ortak dertlere sahip kesimlerin konuşmasında fayda var. Birbirimizle hiç uzlaşamayabiliriz. Fakat ortak noktalarımızdan konuşmaya başlamakta fayda var. Beraber örgütlenelim, aynı çatı altında buluşalım demiyorum. Sadece konuşmakta, altını çizmekte fayda var. AKP liderliğinin işçi katili olduğunun, Ermeni katillerini sakladığının altını çizmekte fayda var. Gezi'de doğan büyük heyecanla beraber, AKP muhalifi tüm kesimlerin en azından birinci görevi bu tehdit edilen kavramların altını çizmektir. Bu adamlar kimlerin katili, potansiyel katili, kimlerin boğazına yapışmış durumdadır, bunun altını çizelim. Kimlik siyaseti çok önemliydi şimdiye kadar. Ama yapalım da bir an önce bitsin diye önemliydi. 90 yıllık Kemalizmin bastırıldığı bütün o halin içinde bunların konuşulmasında fayda vardı. Kimliklerimiz üzerinden dertlerimizi anlatmakla beraber kadın, işçi olmak gibi ortak dertlerimiz üzerinden siyaset geliştirmekte fayda var. Demirtaş kampanyası bize gösterdi. Karşılık buluyor, çünkü dert ortağı.

Röportaj: Şenol Karakaş

ENERJİYE KİMİN İHTİYACI VAR?

Kirli enerjiyle ilgili tüm politikalar, “ülkemizin enerji ihtiyacı” ile gerekçelendiriliyor. Buna göre, büyüyen bir ülke olarak daha fazla enerjiye ihtiyacımız var, elde etmek için kömürden nükleere her yol mübah görülmeli. AKP aynı argümanı iklim değişikliği tartışmalarında gelişmiş kapitalist ülkelere karşı kullanıyor: “Siz bu zamana kadar karbon salımı ile geliştiniz, şimdi de biz yapacağız”. İçeride ise kirli enerjiye ve iklim değişikliğini artıran yöntemlere karşı her itirazı, milliyetçi bir retorikle, “dış güçlerin oyununa gelmek” olarak adlandırıyor.

Birincisi, hükümet enerji ihtiyacını bir türlü doğru saptayamıyor. Türkiye 2013 yılında 240 milyar kWh elektrik tüketti. 2012’ye göre elektrik tüketimi yüzde 1,3 oranında arttı. AKP’nin beklentisi bu artışın en az yüzde 5,3 olmasıydı. Yüksek talep tahmini ise yüzde 7,4’tü. 2011’de yüzde 9 artan elektrik talebi, 2012’de yüzde 5,1 ve 2013’te de yüzde 1,3 oranında artarak düşüş eğiliminde olduğunu gösterdi. Enerji yatırımları için gerekçe olarak gösterilen “ihtiyaç” pek geçerli değil.

Üstelik, hepimiz aynı gemide değiliz! Enerji ihtiyacı diye anlatılıp durdukları şey, biz sıradan insanların tükettiği enerji değil. 2009 yılından 2010 yılına enerji artışı yaklaşık 15 milyon 150 bin MWh. Bunun %15’i konutların tüketiminden kaynaklanırken, sanayi ve ticaretin oranı yaklaşık %76. Benzer oranlar 2010 ile 2011 yılları arasında da geçerli. Artışa konutlarda tüketilen enerjinin katkısı, sanayi ve ticaret için tüketilenin dörtte biri kadar. Dolayısıyla nüfus artıyor veya biz “tasarruf” etmiyoruz diye değil; bu kadar enerji tam da büyüyen Türk egemen sınıfının, patronların ihtiyaçları yüzünden üretiliyor.

NÜKLEER DAYATMASI

Tayyip Erdoğan, Fukuşima faciasından sonra “Riskli var patlayabilir diye tüp gaz kullanmayacak mıyız?” diyecek kadar gözü dönmüş bir nükleer fanatığı. Dünyada birçok ülke başka enerji yollarına yönelirken, AKP, Sinop ve Mersin’de iki nükleer santral inşa ediyor. Erdoğan’a göre bunlar çok önemli yatırımlar. Olası bir nükleer felaketin sonuçları ise milyonlarca insanı on yıllar boyunca etkileyebilir. “Risksiz” olan bir nükleer enerji üretimi yok. AKP devamlı “milli irade”nin temsilcisi olmakla övünse de, halkın en az üçte ikisi nükleer santral istemiyor. Bölgede alt-empereyalist bir güç olmak isteyen hükümetin bu ısrarının arkasında aynı zamanda nükleer silaha sahip olma isteği var.

AKP’NİN NEOLİBERAL ÇIĞLAMA, RANT, YOKSULLUK

Hükümet, nükleer, HES ve termik santral gibi enerji kaynaklarıyla iklim değişikliğinin hızlanmasına ve doğanın yok edilmesine; üçüncü köprü, yeni havalimanı, TOKİ’ler ve AVM’ler ile kentteki yeşil alanların talan edilip her yerin kâr hırsıyla dönüştürülmesine bayılıyor. Bütün bunlara “çılgın proje” deniyor. AKP bunlara o kadar düşkün ki, projelerinin hukuki engellere takılmaması için Çevre Etki Değerlendirme raporu muafiyeti getirmeye kalkmış, Anayasa Mahkemesi tarafından reddedilmişti.

Çılgınlıklar kentin tarihi ve kültürel mirasını yok edip çevre

dokusunu zedelerken, ihaleler genelde AKP’ye yakın şirketlere peşkeş çekiliyor.

Erdoğan ve arkadaşlarının bu hamlelerinin faturasını ise yoksullar ve tüm canlı yaşamı ödüyor. Köprü ve havalimanı projeleriyle İstanbul’un kuzeyindeki ormanlar, buna bağlı olarak doğal hayat ve içme suyu kaynakları yok edildi. Kanal İstanbul gibi İstanbul’a “yeni” şehirler ekleyen planlar, sermaye için muazzam yeni yatırım ve kâr alanları vadediyor. Şehri “modernleştiren” kentsel dönüşümle yoksullar merkezi bölgelerden sökülüp banliyölere gönderil-

NE İSTİYORUZ?

- Sermayenin çıkarları uğruna doğa tahrip edilmemeli, canlı yaşamına zarar verilmemeli.
- Yeşilin talan edildiği ve tüm şehrin betonlaştırıldığı kentleşme planları durdurulmalı.
- Kirli enerji politikalarından vazgeçilmeli, nükleer santral yapma planları ve HES’ler iptal edilmeli, yenilenebilir enerjiye yatırım yapılmalı.
- AVM değil park istiyoruz! Kamusal alanlar korunmalı ve artırılmalı.
- Su kaynakları tehdit altında olmamalı, göllerin etrafında gökdelenler değil ağaçlar yükselmeli, su ücretsiz olmalı.
- Yağmur ve kar yağdığında yaşamın felç olmasının önüne geçilmeli.
- Rant ve yağma düzenine son verilmeli, kentlerle ilgili planlar konunun uzmanlarına ve sivil topluma danışılmalı, kentler şirketlerin kâr mantığına kurban edilmemeli.
- Yoksulları yaşadıkları yerlerden kovan kentsel dönüşüm planları durdurulmalı.
- Herkesin barınma, ısınma, ulaşım gibi temel haklarını garanti altına alacak adımlar atılmalı.

O DAR GÖMLEĞİ GIYMİYİZ

Erdoğan'ı kim durdurabilir?

Bu soruya, bir gazeteye verdiği söyleşide Baskın Oran "Anadolu burjuvası" cevabını vermiş.

Şöyle demiş:

"Onu dengeleyebilecek/frenleyebilecek iki şey var... Rüşvet alınarak, ihaleler verilerek zenginleştirilen Anadolu burjuvası, Erdoğan'ın sonunu getirecek. Niye beğenmeyecek, çünkü Erdoğan'ın ona zararlı olduğunu anlayacak..."

Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği Başkanı Bülent Atuk 1999'da şunu dedi: "Avrupa ve Amerika'da 'made in Turkey' etiketli bir tişört giydirebilmek için bile olumlu bir ülke imajına ihtiyaç var." Bu AKP'nin yetiştirdiği Anadolu Kaplanları var ya... Erdoğan'ın seçilmiş padişahlığının sonunu getirecek olan da onlar."

Ben bu yazıyı Konya'da yazıyorum. En son iki üç yıl önce buradayım, o zamandan bugüne bile çarpıcı bir fark, bir zenginleşme, bir gelişme hemen göze çarpıyor. Her taraf sanayi, dev mağazalar, dev inşaatlar. Aynı manzarayı geçen yıl Antep'e gittiğimde de gözlemlemiştim. Buralarda, Baskın Oran'ın ne demek istediğini anlamak kolay.

Ama katılmadığım, eksik bulduğum şu: Konu sadece "Anadolu burjuvası" değil. Konya nüfusunun bütünü bir değişim ve çalkantı yaşıyor.

İstanbul'dakilerden tümüyle farksız bir alışveriş merkezinde bir cafe'ye girdim. Çalışan genç kadın başörtülüydü. Ama cart kırmızı başörtüsünü bizim bildiğimiz türbandan ziyade Hint türbanlarına benzer bir şekilde kafasının tepesine sarmış, bambaşka bir görüntü yaratmıştı. Hem ailesinden öğrendiği değerlere sadık, hem de o değerlerin sınırlarını zorlama çabası içinde.

Yine Konya'da dün akşam, İstanbul'dan ayrılırken "Eh, üç gün içki içemeyeceksin artık" diye beni ikaz edenlerin sandığının aksine, kocaman ve kalabalık bir meyhanede iki duble rakımı içtim.

Konya'da bulunmamın nedeni, Din ve İnsan Hakları Çalıştay'ının "Barış Hakkı" konulu konferansına katılmak. Konferansta üç dil var, hangisi kullanılırsa öbür ikisine tercüme yapılıyor, Türkçe, İngilizce ve Kürtçe. Açılış konuşması yapan öğretim görevlisi, konuşmasına "Günaydın, good morning, roj baş" diyerek başladı. Daha ilk oturumda, Dersim de gündeme geldi, azınlıklar meselesi de, Diyanet İşleri de.

Türkiye toplumu, en muhafazakâr olduğu varsayılan yerlerde bile, karmaşık, değişim ve karmaşa içinde, çelişkili, kaynayan bir toplum.

Tayyip Erdoğan'ın hayal ettiği dar gömleği bu topluma giydirmek mümkün olmayacaktır.

Zaten yaklaşık bir buçuk yıldır hükümetin arka arkaya yaşadığı sorunlar da bunun göstergeleri.

KAZANAN ZENGİNLER

Forbes'in 2014 yılına ilişkin hazırladığı "En zengin 100 Türk" sıralamasında sektörler listesinin ilk iki sırasında inşaat ve enerji bulunuyor. En zengin 100 kişiden 83'ünün sahip olduğu şirketler inşaatla, 82'sinin sahip oldukları ise enerji sektöründe faaliyet gösteriyor.

Ayrıca, Türkiye'nin en büyük 500 şirketinin belirlendiği "Fortune 500'de ilk 10'da yer alanların 6'sı petrol ve enerji sektöründen. AKP'nin "kalkınma" adı altında yürüttüğü rant ve talan çılgınlığı, işçilere yoksulluk ve ölüm getirirken patronları daha da zenginleştiriyor.

Erdoğan, Türkiye'nin en zengin ailesine ait fabrikanın açılışında.

İŞÇİLERİN PAYINA ÖLÜM DÜŞÜYOR

AKP iktidarıyla geçen 12 yıl boyunca iş cinayetlerinde en az 14 bin 555 kişi yaşamını yitirdi. Bakanlık döneminde 5 bin işçinin hayatını kaybettiği Faruk Çelik'e göre ise "hayat devam ediyor".

İşçi ölümleri en çok, dizginlenemeyen bir kâr hırsıyla gelişen inşaat ve enerji sektörlerinde yaşanıyor. 2014'ün ilk 6 ayında hayatını kaybeden 978 işçiden 187'si inşaat-yol işkolunda, 343'ü ise madencilik ve enerji sektörlerinde çalışıyordu. Bu dönem Soma katliamı yaşanmıştı. Ancak örneğin 2013 yılında ölen toplam 1235 işçinin de 294'ü inşaat, 137'si enerji ve maden sektörlerindendi.

Hızla büyüyen şirketlerle en çok işçi ölümünün yaşandığı sektörlerin aynı olması tesadüf değil.

Ermenek madenlerinde hayatını kaybeden işçilerin aileleri ağlıyor.

Amasralılar termik santrale karşı sokakta.

LGINLIKLARI:
K, BETON

mek isteniyor. HES'ler dere yataklarını kurutuyor ve bitki örtüsünü öldürüyor.

AKP'nin taşıdığı kalkınma hırsı ve buna bağlı kibrin sembolleri olarak gökdelenler ve iş kuleleri insanların "gök yüzünü görme hakkı"ni dahi engellerken, kapitalist kentleşmeyle büyük şehirler boydan boya betona dönmüş durumda.

Ormanlar ve yeşil yok, yeraltı suları ya kirleniyor ya da kuruyor, denizler kullanılmaz hâlde.

Bütün bunlar olurken halkın lehine olacak düzenlemelerde ise hiçbir adım atılmıyor. Olası bir depreme karşı alınan önlemler yok denecek kadar az. 2014 yazında yağın yağmurlar sellere sebep oldu, kentin altyapısı hiçbir şekilde bunu kaldıramadı.

Gezi başlangıcı

Bütün bunlar çevre katliamını, zenginler daha da zenginleşirken yoksulların ekonomik büyümeden pay alamayarak yoksul kalmaya devam etmesini, kâr hırsıyla denetimsizliğin yol açtığı iş cinayetlerini, yani binlerce işçinin ölümünü beraberinde getiriyor.

Gezi direnişi tam da kentin merkezindeki nefes alınacak yeşil alanın yağmalanmasına karşı başlamış ve AKP'yi sarsmıştı. Fakat hükümet, "gelişme" adı altında kentle ilgili rant projelerinden vazgeçmek istemiyor.

Erdoğan'ı bu çılgınlıkları karşısında mücadele etmeye hazır genç bir aktivist kuşağı bekliyor.

TÜRLERİN KÖKENİ VE İNSAN

Tolga Yıldız,
Darwin'in getirdiği
açıklamayı anlatıyor.

Türlerin Kökeni başlıklı yaklaşık 600 sayfalık bilimsel eser, 24 Kasım 1859'da yazarı elli yaşındayken yayınlanmıştı. Kitabın yazarı olan Charles Darwin, şehre uzak bir çiftlik evinde 17 sene süren çalışmalarına hastalıklı bünyesi nedeniyle kesintilerle de olsa büyük bir tutkuyla devam etmişti. Fakat bu kitabı uzun bir süre yayınlama cesareti gösterememişti.

Bunun iki sebebi vardı: Mezunu olduğu Cambridge Üniversitesi başta olmak üzere liberal Avrupa akademik çevrelerinin "mutlak insan"ı tahtından edecek bu açıklamaya göstereceği sert tepkiler ve bu bakış açısının öncüllerine halihazırda gösterilmiş tepkilere karşı daha ikna edici bulguların titizlikle elde edilip çözümlenmesinin o zamanki teknolojiyle oldukça zahmetli olması.

Evrim olgusunu ilk defa Darwin dillendirmeyecekti üstelik. Hatta çocukluğu bu meselenin konuşulduğu bir evde geçmişti. Darwin, dedesi Erasmus Darwin gibi evrimcilerden farklı olarak fizikte Newton'ın yaptığını yapmak üzereydi sadece. Evrimsel niteliği olan birbirinden farklı tüm biyolojik bulguları tek bir mekanizma ile açıklamayı başarabilmişti. Bu mekanizmayı tanımlayıp ona isim koyan ilk kişiydi: Doğal seçim.

Doğal seçim

Gençliğinde baba mesleği tıpta okurken başarısız, fakat daha sonra geçtiği ilahiyatta ise gayet başarılı bir öğrenci olan Darwin'in aklı hep doğa tarihindeydi. İlahiyat öğrencisiyken botanik dersleri almış ve böcekler üzerine çalışmıştı. Genç yaşta dünyayı dolaşmış, Afrika'da tanık olduğu köleciliğe karşı çıkmış ve yayımlarıyla İngiliz bilim çevrelerinin saygısını kazanmıştı. Ta ki 1859 sonuna dek.

Darwin, Türlerin Kökeni'nde "doğal seçim" tezini oldukça ayrıntılı gözlemsel ve deneysel bulgularla açıkça destekliyordu. Hatta tepkilerden çekindiği için koskoca kitapta sadece birkaç defa insana gönderme yapıyor, tezinin insanın kökeni için de kullanışlı olacağını tartışmaya açtığını ima ediyordu. Ancak Cambridge'deki hocası Türlerin Kökeni için "komik ve iğrenç" demiş ve tüm akademik otoriteler tezin gerçeğe aykırı bir çöp olduğunu açıklamıştı. Yayınlandığının hemen ilk günlerinde kitaba gösterilen bu aşağılayıcı tepkilere rağmen, "doğal seçim" tezi bazı bilim insanlarının dikkatini çekmeyi başarmış, akademilerin karanlık dehlizlerinde tartışılmaya başlamıştı bile. Mesela Marx ve Engels'in bu esere tabiri caizse bayıldıkları rivayet edilir.

"Evrim, ilerleme ile eşanlı kullanılmaya başlandı. Oysa, mesele değişimdir. Bir şeyleri anlamak adına belirli örüntüleri tanımlayarak geçici kategoriler oluştursak da, canlılık, Darwin'e göre bütünsel bir çatışma, uyum ve aktarım organizasyonudur."

Darwin, yeni çağın bilim yazı üslubuna örnek teşkil edecek bu eseriyle birlikte kutsal canlılığı açıklamaya yönelik bir paradigma değişiminin öncüsü oluyordu. Fakat bunun farkına ve tadına varamayacağı kadar sert bir şekilde Londra basınında yükselen bir karalama kampanyasına malzeme olmuştu. Onu maymun şeklinde gösteren karikatürler basılıyordu. Öbür yandan da kitabı çok satanlar listelerinde başı çekiyordu. Darwin, kendisiyle çağdaş olan farklı alanlardaki farklı paradigma devrimcileriyle aynı kaderi paylaşmaya hazırdı: Hakkında çok konuşularak susturulma. Darwinizm ve anti-darwinizm doğuyordu.

Mesele değişimdir

Buradan sonrası hepimizin malumu. Özellikle 20. yüzyılın sonlarına doğru Marx'ın ya da kuantum fizikçilerinin kuramları gibi Darwin'in kuramı da, doğrudan bilgi sahibi olmayan kitlelerin lehte veya aleyhte kolayca fikir sahibi olacakları fanatik ve popülist öğretilerden biri haline getirildi. Halbuki modern bilimsel kuramlar, karakterleri gereği binlerce yıllık gündelik sağduyuya aykırı olmuş, yukarıda anlattığım gibi öyle kolay kabul görmemişlerdir.

Modern bilimin dinamik bir gerçeklik algısı vardır. Bunun sebebi teknoloji aracılığıyla

deneyimlenen gerçekliğin gündelik sağduyuyu yıkmasıdır. Bu gerginliğe toplumun verdiği tepki, eski sabit evrenler yerine yeni sabit tarihler koymak oldu. Evrim, ilerleme ile eşanlı kullanılmaya başlandı. Oysa, mesele değişimdir. Bir şeyleri anlamak adına belirli örüntüleri tanımlayarak geçici kategoriler oluştursak da, canlılık, Darwin'e göre bütünsel bir çatışma, uyum ve aktarım organizasyonudur. Bu etkileşim ağına bakıp uzun vadeli tahminler üretmek ise çetrefillidir. Bu noktada insanın evrimsel macerasından bir örnekle yazımı sonlandıracağım.

Şempanzeler ve biz

İnsan öncülleri 7,5 milyon yıl önceye dayanır. Altı milyon yıl önceki ortak bir atadan şempanzelerle biz doğduk (yani şempanzelerden gelmiyoruz, onlar da bizim gibi evrimleşmiş yeni bir tür). "Modern" toplayıcı-avcılık ise 2,5 milyon yıl hüküm sürdü. Türümüzün tarihi 200 bin sene. Tam teşekküllü bir dili 100 bin sene evvel icat ettik. Tarım devrimi 10 bin sene evvel yaşandı. İnsanın üretim ilişkilerindeki son değişim 200 sene evvel sanayi devrimi ile başladı.

Tarım insanı, sanayi üretimiyle birlikte yaşamaya başladığı dönüşümü filen ve zihniyet olarak bugün henüz tecrübe edebilmiş değil. Örneğin toplayıcı-avcı insanın fizyolojik niceliklerini 10 bin sene evvel kaybetmeye başlamıştık. Besin çeşitliliğine uyum sağlamış olan toplayıcı-avcılar, açlık riskini azaltırken besin çeşitliliğini de azaltan bitki ve hayvan evcilleştirme tekniğine hızla uyum sağlayamadığı için fizyolojik olarak zayıflamıştı.

Ama şaşırtıcı şekilde 19. yüzyıldan itibaren özellikle büyük ticarî merkezler olarak ortaya çıkan şehirlerde toplayıcı-avcı insanın beden niceliklerine tekrar kavuşmaya başladık. Bunun sebebi küresel serbest piyasa ekonomisi üzerinden dolaşıma giren yiyecek çeşitliliğinin şehirlerdeki pazarlarda tekrar artması, yani besin çeşitliliğinin tekrar ulaşılabilir olması. Bugün bir süpermarkete girdiğinizde 10 bin sene önce yitirdiğiniz besin zenginliğine -ama bu sefer para ile mübadele ederek- tekrar kavuşursunuz. Bu, kemik sağlığınızın 10 bin sene önceki atalarınızinkine benzemesine sebep olur. Mesela boyunuz tarım insanından daha uzundur, dişleriniz daha geç çürür ve dökülür. Tıpkı bir toplayıcı-avcı gibi görürsünüz.

Bu dinamik döngüyü görebilmemizi, açıklayabilmemizi sağlayan başlıca iki kuramcıdan biridir Darwin. Diğeri ise Marx.

DEMİRYOLU İŞÇİLERİ ÖZELLEŞTİRMeye KARŞI ANKARA'YA YÜRÜYOR

AKP'nin demiryollarını özelleştirme planına karşı yürüyüş kararı alan KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS), Balıkesir, İstanbul (Halkalı), Van, Antep ve Zonguldak garlarından bu sabah yürüyüş başlattı.

Çalışanlar, yürürlüğe giren yeni ulaştırma yasası ile demiryollarının kamu hizmeti olmaktan çıkarak ticarileşeceğini, kendi hakları, çalışma koşulları ve iş güvenliklerinin ortadan kalkacağını söylüyerek toplumu uyarmak için yürürüklerini açıkladı.

24 Kasım'da demiryolları üzerinden doğu ve batı istikametinden gelecek olan yürüyüş kolları, Ankara Gar'da 11.30'da buluşarak TCDD Genel Müdürlüğü önüne yürüyecek.

BTS: Personelin isteği dışında unvanının, işyerinin, statüsünün değiştirilmesine karşı yürüyoruz.

Kocaeli'deki Mahle motor fabrikası işçileri, vardiyalı giriş ve çıkışlarında sloganlarla toplu sözleşme eylemi yapıyor.

METAL İŞÇİLERİNDEN İLK UYARI: 41 FABRİKADA İŞ BIRAKMA EYLEMİ!

■ MESS ile DİSK Birleşik Metal İş sendikası arasında yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, metal işçileri 41 fabrikada yarımşar saatlik iş bırakma eylemleri gerçekleştirdi. Metal işçileri ayrıca haftasonu mesailerine kalmadılar.

■ Kristal-İş'in örgütlü olduğu Lüleburgaz'da bulunan Polatlı cam fabrikasında toplu sözleşme görüşmelerinde meydana gelen tıkanıklık sonrasında işçiler arasında yapılan oylamayla grev kararı alındı.

■ Sendika değiştirdikleri için işten atılan Ülker işçilerinin direnişi üçüncü haftasını doldurdu.

■ Türkiye Tekstil Örme ve Giyim Sanayi İşçileri sendikasına (TEKSİF) üye oldukları için işten atılan TÜSA Denim

işçilerinin direnişi 190 günü geride bıraktı.

■ Ataması Yapılmayan Öğretmenler platformu, işsiz olan 300 bin öğretmenin adına Milli Eğitim Bakanlığı'na (MEB) yürüdü.

■ Eskişehir Isı Cihazları Fabrikasında DİSK Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten atılan işçiler, 100 gündür fabrika önünde kurdukları çadırda direnişlerini sürdürüyor

■ Kırklareli'nin Lüleburgaz ilçesindeki Danone/Tikveşli fabrikasında Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş sendikası istifa ederek DİSK'e bağlı Gıda-İş'te örgütlenen işçiler, bir yürüyüş yaparak toplu sözleşme taleplerini dile getirdiler.

MARKS DİYOR Kİ
Volkan Akyıldırım

Manifesto'daki yeni sol

"Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerinden yalnızca şunlarla ayrılır: 1. Farklı ülkelerin işçilerinin ulusal mücadelelerinde, her türlü milliyetten bağımsız olarak, tüm işçi sınıfının ortak çıkarlarına işaret eder ve bunları öne sürerler. 2. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinin geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında, her zaman ve her yerde, tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler."

Komünist Manifesto, 1848, Marx ve Engels

İşçi sınıfının ezici çoğunluğunun sendikadan yoksun olduğu Türkiye'de emekçilerle ezilenlerin hakkını sokakta ve mecliste savunacak, ayrı ayrı yürüyen mücadeleleri

birleştirecek, ortak talepleri genelleyip kazanmak için kitlelere yardım edecek bir parti yok.

Türkiye'nin en büyük toplumsal patlamasını gerçekleştiren öğrenciler ve genç işçiler, Gezi Parkı'nı kurtarıırken, yüzde 10 seçim barajının kaldırılması fikrinde birleşerek yeni bir partinin gerekliliğini ortaya koymuştu.

Fırat'ın batısında ve doğusunda milyonlar tarafından desteklenen çözüm sürecinin geçtiğimiz haftalarda yaşadığı tıkanıklık da aynı soruna işaret ediyor.

Müzakere sürecinde masanın bir tarafındaki AKP hükümetini Kürtlerin gasp edilen haklarını bir an önce ve eksiksiz iade etmeye zorlayan Batı'da bir siyasal güç yok.

Muhazafakar hükümete baskı yapanlar ise onun da sağındaki kemalist güçler ve ırkçılar.

Son 10 yılda demokrasi ve özgürlük mücadeleleri bir çok kazanım elde etmiş olmasına rağmen sağcılık cirrit

İŞ GÜVENLİĞİ YASASI ÖLÜMLERİ DURDURUR MU?

Ermek'teki facia ile yeniden gündeme gelen iş güvenliği konusunda hükümet yeni bir tasarı açıkladı. Ana başlıkları ile tasarıda şunlar var: Çok tehlikeli işlerde çalışanlar mesleki yeterlilik belgesi alacak. Meslek liselerinde iş güvenliği dersi verilecek. Yapı denetimciler iş güvenliğinden de sorumlu olacak. Şantiye şefleri aynı zamanda iş güvenliği uzmanı olacak. Ölümlü iş kazasında işveren iki yıl kamu ihalelerinden men edilecek.

Maden ve inşaatlarda iş güvenliği denetimi görüntülü yapılacak. Madenler iki yoldan yerüstüne bağlanacak. Madenlerde acil durumlarda çıkış için fosforlu hayat hattı kurulacak. Yılda bir yapılan acil durum plan ve tatbikatları altı ayda bir yapılacak. Oksijen maskelerinin değişim noktaları 45 dakikayı geçmeyecek tarzda olacak. Maden şirketleri bir geçiş süreciyle çalışanlara yaşam sigortası yaptıracak. Maden sektöründe özel işletmelerde rödovans (kiralama, taşerona devir) olmayacak.

Elbette genel olarak olumlu düzenlemeler, ama pek çok eksiği de var. Madenlerde iş cinayetlerinin en önemli sebeplerinden olan rödovans uygulamasının kamuda da kaldırılması tasarıda yer almadı. Yine tasarıda madenlerde yaşam odası kurulması zorunluluğu yok.

Mevcut yasada, iş güvenliği uzmanı çalıştırma zorunluluğu 50'den fazla işçi çalıştıran yerlerle sınırlıdır. Bu durumda 12 milyon sigortalı işçinin yaklaşık yüzde 65'i iş güvenliği yasaasının kapsamı dışında kalmaktadır, tasarı bu yanlışlığı düzeltmemektedir.

Hükümet mevcut iş güvenliği yasaasını uygulama konusunda da başarısızdır. Türkiye'de tehlikeli ve çok tehlikeli iş yeri sayısı 680 bin. Bu işyerlerinin sadece 205 bin tanesinde iş güvenliği uzmanı var, 475 bin iş yerinde halen iş güvenliği uzmanı yok. Hâlbuki bu işyerlerinde iş güvenliği uzmanı çalıştırılması zorunluluğu Ocak 2014'te başlamıştı. Yani yasa çıktı, ama uygulamasını takip eden yok.

İşçilerin temsilcileri olarak sendikalar, işçilerin yaşam hakkının en başta gelen koruyucuları olmalıdır ve yasalardan gelen haklarını savunmalıdır. Ama sendikalaşma oranımız Türkiye'de yüzde 10. Ayrıca mevcut sendikalar pek çok olayda işveren yanlısı tavırlar gösterebilmekte.

Sendikal örgütlenmeler güçlenmedikçe ve sendikalar sarı, işveren yanlısı yöneticilerden temizlenmedikçe, yasal tedbirlerin işe yaramayacağı bir gerçek.

atıyor.

Türkiye'nin batısındaki solun krizine çözüm bulmaktan, ezilenlerin özgürlüğünü ve işçilerin taleplerini birarada savunacak kitlese bir partiyi inşa etmekten başka yolu-muz yok.

Nasıl yapacağız?

Marx ve Engels, işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını temsil edecek partilerin eksik olduğu koşullarda, dönemin yeni sol örgütlenmesi için yazdığı Manifesto'da nasıl yapacağımızı anlamıştı.

Her türden mücadele içerisinde işçi sınıfının ulusallıktan ve yerellikten uzak ortak taleplerini savunacak, her zaman ve her yerde hareketin bütünün çıkarlarını temsil edecek kitlese bir antikapitalist parti burjuva siyasetini altüst edecektir.

AĞAÇ KATİLİ KOLİN!

TOPLANTI DUYURULARI

BEYOĞLU

20 Kasım Perşembe, saat 19.00

“YERYÜZÜ AŞKIN YÜZÜ OLUNCAYA DEK” BELGESELİ YÖNETMENİ REYHAN TUVI İLE SÖYLEŞİ

27 Kasım Perşembe, 19:00

1915'DEN 2015'E TORUNLAR ANLATIYOR: SOYKIRIMLA YÜZLEŞİYORUZ

Kezrak Kalloşyan ve Ferhat Bakırcaoğlu

İsmail Beşikçi Vakfı, İstiklal Cd. Ayhan Işık Sk. 21/1

FATİH

21 Kasım Cuma, saat 19:00

TÜRKİYE'DE ÖTEKİLERİN SESİ OLMAK

Gülsüm Ekinci ve Züleyha Kahraman

29 Kasım Cumartesi saat 19.00

KENT MÜCADELESİNİN ÖNEMİ

Besim Dellaloğlu

Beyrut Cafe, Ali Kuşçu Mahallesi, At Pazarı Meydanı Sokak No:7

KADIKÖY

27 Kasım Perşembe, 19:00

KADIN İSTİHDAMI VE ÇALIŞMA HAYATINDAKİ EŞİTSİZLİK

İmece Ev İşçileri Sendikası'ndan bir aktivist

4 Aralık Perşembe, 19:00

YENİ TÜRKİYE: KENDİNE SARAY, İŞÇİYE MEZAR

Ferhat Kentel

Serasker Cad., No: 88, Nergis Apt., Kat:3,

ŞİŞLİ

21 Kasım 2014 Perşembe saat 19.00

8. YIL BİTERKEN: HRANT DİNK CİNAYETİ DAVASI NEREYE?

Konuşmacı: Yetvart Danzkyan

Nakiye Elgün Sokak, No:32/3 Osmanbey

27 Kasım Perşembe, 19:00

MİLLİYETÇİLİK VE MUHAFAZAKARLIK KISKACINDAKİ EĞİTİM

Gülşay Yaşar ve Umut Mahir Özen

ANKARA

23 Kasım Cumartesi saat 16.30

İŞÇİ GÜVENLİĞİ NASIL SAĞLANIR?

Konur Sk, No:14/13, Kızılay

Soma'nın Yırca köyünde birkaç saat içinde 6 bin ağacı kesen Kolin şirketine ve şirketlerin çevre katliamına çanak tutan hükümete karşı KEG aktivistleri 15 Kasım Cumartesi günü bir eylem yaptı.

Kolin Holding'i binasının önünde basın açıklaması yapan KEG aktivistleri şirketin hesap vermesi gerektiğini savunurken hükümeti de kâr uğruna insanları ve doğayı yok eden çılgın projelerden vazgeçmeye, hem madenlerde hem santrallerde ölüm saçan ve iklim değişikliğinin ana nedeni olan kömürden vazgeçerek temiz enerjiye yatırım yapmaya çağırıyor.

Termik santrallerden vazgeçin

Hükümete sesleniyoruz, sadece Yırca'da değil, yapmayı planladığımız tüm kömürlü termik santral projelerinden derhal vazgeçtiğinizi açıklayın. Kaygılanmayın mum ışığında kalmayız, rüzgar ve güneş bize yeter.

Enerji tasarrufuna da AK saray gibi enerji canavarı binaları yapılmayarak başlayabilirsiniz.

Bu proje “devletin projesi” ve “bundan sonra hukuka saygılı olacağız” diyen Kolin şirketine sesleniyoruz, bu katliamın hesabını vermek

KEG aktivistleri Kolin Holding'i protesto ediyor.

zorundasınız. Tek geçim kaynakları zeytin olan köylülere hesap vermek zorundasınız. Bu işten “parası ne ise verir kurtulurum “ diyemeyeceksiniz.

Yırca'da yerde yatan zeytin ağaçları sadece oradaki köylülerin geleceği değildi, hepimizin geleceği idi. Ve biz geleceğimize hep birlikte sahip çıkıyoruz.

AKTİVİSTLER TOPLANIYOR

2007 yılından bu yana faaliyette olan DurDe Platformu, son aylarda yeniden yapılanma sürecine girdi.

Kampanyalar ve mobilizasyonu öne çıkaran; aktivistlerin merkezinde yer aldığı yeni yapılanma, DurDe'yi daha etkili bir platform haline getirmeyi amaçlıyor.

DurDe Aktivist Forumu'nda, platformun bu yeni yapısı hakkında kısa bilgi verildikten sonra, önümüzdeki dö-

nem DurDe faaliyetleri ve kampanyaların örgütlenmesi konusunda aktivistlerle birlikte nasıl yol alacağımızı tartışılacak.

■ 22 Kasım 2014 Saat: 16.00 19.00 Cezayir Restaurant
Adres: Hayriye Caddesi, No:16, Beyoğlu

www.durde.org

antikapitalist forum İZMİR

28 Kasım Cuma

19.00 **2015 SEÇİMLERİ: BAŞKA BİR SİYASET MÜMKÜN**

Yılmaz Murat Bilican, Roni Margulies

29 Kasım Cumartesi

13.30 **ORTADOĞU VE BARIŞ SÜRECİ**

Ümit İzmen

15.30 **NEOLİBERALİZM VE DİRENİŞ**

Ferda Keskin, Ersin Damarsardı

17.30 **SOYKIRIMIN 100. YILINDA YÜZLEŞMENİN ÖNEMİ**

Talat Ulusoy, Tolga Tüzün

Kıbrıs Şehitleri Caddesi, 1462. Sokak, No: 20/1 Alsancak

MÜSLÜMAN MAHALLESİNDE SALLYANGOZ OLMAK

AHMET ŞAHİN

Arka sözünde “Müslüman mahallesinde salyangoz satmayı değil, ‘salyangoz olmayı’ anlatıyor bu kitap.” şeklinde oldukça açıklayıcı bir cümleyle tanıtilen kitap, Ermenilerin, daha doğrusu Türkiye’de yaşayan Hıristiyan halkların gündelik hayatta sık sık karşılaştığı sıkıntılarını, korkularını, tedirginliklerin bazen de komikliklerin ilk sesten yazıya dökülüş hikâyelerinin toplamından oluşuyor.

Hrant Dink’in katliamının ardından kurulan ve adalet arayışını sürdüren “Hrant’ın Arkadaşları” ekibinin kurucularından Hayko Bağdat, mahalle, ev, okul, Kınalıada arasında geçen çocukluk ve gençlik anılarından çarpıcı kesitleri, aktarıyor bizlere.

Ermeni babanın Rum annenin çoğu olan Bağdat, askerlik için gittiği Çanakkale ve Tunceli’de yaşadığı günlerin izlerinden ilk yazarlık deneyimine, 6 -7 Eylül 1955 olay-

larından Hrant Dink’in katledilmesine, Patrik Mutafyan’la tanışmasından diasporayla ilişkilere, Başbakan’ın taziyesinden devletin nefret ve inkâr politikasına, milletvekilliği adaylığından, Yahudili - Ermenili televizyon programına ve Müslüman Çerkez bir kadınla kilisede evlenmesine kadar pek çok ilginç hikayeyi aktarıyor bize. Hrant Dink’in katledilmesinin ardından, cenaze töreninde “Hepimiz Ermeniyiz” sloganını, 1915 Ermeni soykırımını, 6-7 Eylül pogromunu ve daha nice acıyı yeniden hatırlamamızı sağlıyor Salyangoz .

SALLYANGOZ
HAYKO BAĞDAT

İKLİM DEĞİŞİMİNİN 20 SORUMLUSU

NURAN YÜCE

Bu yıl dünyanın en zenginlerinin kulübü G20 zirvesi Avustralya'nın Brisbane kentinde 15-16 Kasım tarihlerinde yapıldı.

Dünyanın ekonomik olarak en büyük ülkeleri aynı zamanda emisyon oranları ya da emisyon artış oranları açısından da en fazla olan ülkeleri. Sadece ABD ve Çin'in emisyon oranlarının toplamı dünya genelindeki emisyon oranlarının %45'ine denk geliyor. G20 zirvesinin gerçekleştiği Avustralya geçen yıl aralık ayında yapılan iklim zirvesi sabote eden ülkelerin başında geliyordu. Yıllık kömür üretimi 420 milyon ton olan ve bunun yüzde 70'ini ihraç eden dünyanın bir numaralı kömür ihracatçısı Avustralya 2016'ya kadar kömür üretimini yüzde on iki arttırmayı planladığını ve daha önce açıkladığı karbon salımlarını yüzde 25 azaltma hedefini yüzde 5'e düşürdüğünü açıklamıştı. İklim felaketleri nedeniyle oluşan kayıp ve zararların karşılanması için oluşturulması talep edilen fonlara para vermediği gibi fonların oluşmasını da engellemeye çalışmış ve "fonlar çevrecilik maskesi altında sosyalizm" demişti.

İklim değişikliğinden tarihsel olarak da sorumlu olan bu ülkelerin gerçekleştirdiği zirvenin ilk gününde 4 kişi tutuklandı. G20 Zirvesi'nin yapıldığı alanlarda gösteri yapabilmek için önceden izin alınma şartı getirildi. G20'ye üye ülkelerin politikalarını özellikle de Avustralya'nın Başbakanı Abbott'u, Avustralyalıların çoğunluğunun taleplerini uygulamadığı için protesto gösterileri yapıldı. Sidney yakınlarındaki ünlü Bondi sahilinde toplanan yüzlerce aktivist kazdıkları çukurlara kafalarını gömdüler ve tüm liderlere artık iklim değişikliğini görmezden gelemezsiniz mesajı verdiler.

Başbakan Davutoğlu da, 2015 yılının dönem başkanı sıfatıyla zirvede bir konuşma yaptı.

2015'te Antalya'da toplanacaklar

Türkiye'nin başkanlığını yapacağı 2015 yılında G20'nin gündeminin "ekonomik kalkınma ve büyüme, gelişme, istihdam, G-20 üyesi olan ve olmayan ülkeler arasında köprü oluşturma, yolsuzlukla mücadele, enerji ve tabii ki iklim değişikliği" konularına odaklanacağını söyledi. Yolsuzluğun ve karbon temelli enerji politikalarının hız kazandığı Türkiye bir sonraki G20 zirvesine 15-16 Kasım'da Antalya'da ev sahipliği yapacak.

İrçilik karşıtan Beyoğlu'nda sinagoga yapılan saldırıların kinadı.

YAHUDİLER YALNIZ DEĞİLDİR

İrçiliğe ve Milliyetçiliğe DurDe platformu aktivistleri, son aylarda İsrail devletinin saldırganlığı bahane edilerek, Türkiyeli Yahudilere yöneltilen faşist saldırganlığı protesto etti.

14 Kasım'da akşam saatlerinde Galatasaray Meydanı'nda toplanan aktivistler, 7 ve 9 Kasım'da İstanbul, Şişhane'deki Neve Şalom sinagoguna yönelik gerçekleştirilen saldırıları kınadı. Basın açıklaması şu vurgularla

sona erdi: "Şiddet çağrısı ve nefret söylemi içerikli ırkçı propaganda ve kampanyaların derhal sona erdirilmesini, bu tür faaliyetlerde bulunan kurumların kapatılmasını talep ediyoruz."

ÖNE ÇIKAN Şenol Karakaş

BÖBÜRLENME BARIŞA BAK!

Hükümetin yolsuzluğa dibine kadar bulaştığı günlerde, Erdoğan hızlı bir refleks göstererek, Ergenekon'la uzlaştı. Balyoz ve Ergenekon gibi tüm mahkeme süreçleri, "Paralel yapının" icadı olarak yaftalandı. Özetle, yolsuzluğu aklamak için, Ergenekon'u da akladılar.

O dönemde hızla bir kampanya başlattık, "Ergenekoncuları da yolsuzluğu da AK'lama" diyen, hem yolsuzlukların hesabının sorulmasından hem de derin devlet yapılanmalarından hesap sorulmasını isteyen bir kampanya.

Kampanya duyulur duyulmaz, ağır bir propagandif saldırıya maruz kaldı. Paralel yapıyı görmeyen kullanılışlı aptallar olmakla suçlandık. Cemaat'i akladığımız, hükümeti devirme girişimlerini görmezden geldiğimiz söylendi.

Bu eleştiriler hırs doluydu, telaşlıydı ve yalana dayalıydı.

Şimdi, aynı insanlar, bir barış kampanyasının çağrıcıları arasında yer aldılar.

İtirazımız yok. Çamurdan olsun da barış kampanyası olsun diyerek geçiştirebiliriz. Ama şöyle iki hata yapıyorlar: Birisi, sanki çözüm sürecini destekleyen tek kampanya bu kampanyaymış gibi davranıyorlar. Bu doğru değil. Örneğin kampanya imzacılarından Ali Bayramoğlu'nun 18 Nisan 2013'te yazdığı "Büyük Barış Yürüyüşü Ve bir milyon barış yürüyüşçüsünden biri olmak..." başlıklı yazı 400 imzayla başlattığımız kampanyanın şenlik, yürüyüş ve barış treni gibi projeleri kapsadığını anlatıyor. Demek ki, çözüm sürecini koşulsuz destekleyen bir kampanya çok ama çok önceden kurulmuş. Daha 2012 yılının o vahim savaş günlerinde böyle bir kampanyanın ilk adımlarını atmıştık. Çözüm sürecinden önce bir büyük barış kampanyasının acil ihtiyaç olduğunu vurgulayan sosyalistler harekete geçmişlerdi.

Bu kampanya akamete uğradı, uğradı zira kampanyanın bileşenlerinin bir kısmı, Gezi direnişini bir darbe girişimi olarak suçladı. Ardından da darbe girişiminin 17 Aralık'ta patlayan yolsuzluk dosyalarıyla sürdüğünü anlatmayı tercih ettiler.

Bu da "Barışa bak" diyenlerin ikinci hatasına getiriyor bizleri. Bu kampanya, sadece Gezi ve 17 Aralık gibi hadiseleri darbe girişimi olarak görenlerin kampanyası. Bu yüzden, sekte bir kampanya. Bir barış hareketini hükümet lehine bölen bir kampanya. Kapsayıcı, şu ya da bu siyasal görüşte olsa da büyük bir barış hareketinin inşa edilmesine hazır olan hiç kimseyi kazanamayacak olan bir kampanya.

Oysa, ihtiyacımız olan, tam da çözüm sürecine koşulsuz destek verirken, Kürt halkının haklarını, demokrasinin yaygınlaşmasını, kısıncık bir şekilde gözetken kapsayıcı bir kampanya örgütlemek olmalıdır. İnsanlar barış için kampanya yaparken her şeyi bir kenara bırakmamalıdır. Her şey için mücadele ederken, barış için de mücadele etmelidir.

Arşivimize buradan ulaşabilirsiniz:

www.sosyalistisci.org

YARGI AKLADI KURYE İTİRAF ETTİ

İşadamı Rıza Sarraf, rüşvet verdiği iki bakanın oğullarıyla birlikte tutuklanmış ve hükümetin yargıya müdahalesi ile tahliye edilmişti.

'Ankara'ya çok defa para götürdüm'

AKP'li bakanların da yer aldığı yolsuzluk ve rüşvet skandalıyla ilgili kurulan ve iki AKP'li bir CHP'li vekilden oluşan Meclis Soruşturma Komisyonu çarkın aktörlerini ifadeye çağırdı. Söz konusu isimler komisyon tarafından 'tanık' olarak dinleniyor. Rıza Sarraf ve Muammer Güler'in oğlu 'tanıklıktan' çekilirken Sarraf'ın kuryesi, Ali Ağaoğlu, Erdoğan Bayraktar'ın oğlunun da içinde olduğu 7 kişi ifade verdi.

İfadeler arasında Rıza Sarraf'ın kuryesi Muhammed Sadık'ın sözleri bakanlar ve Sarraf arasındaki ilişkinin itirafı niteliğinde. Sadık 'Ankara'ya çok defa para götürdüm' diyerek Ağustos 2013'te Sarraf'ın em-

riyle iki milyon avro, iki milyon dolar ve 1.5 milyon liranın yer aldığı para dolu çantayı Ankara'ya götürdüğünü açıkladı.

İfade verenlerden saatçi Yusuf Tutuş, Rıza Sarraf'ın kendisinden her yıl, değeri 20bin-50bin avro arasında olan onlarca saat aldığını ve 'abilere hediye ettiğini' söyledi.

Hırsızlığın üzerini nasıl örttüler?

AKP'li bakanların ve oğullarının Rıza Sarraf ve Ali Ağaoğlu gibi isimlerle kurduğu yolsuzluk ve rüşvet ilişkisi açığa çıkmalı neredeyse bir yıl oldu. Rıza Sarraf bakanlardan Egemen Bağış, Erdoğan Bayraktar, Muammer Güler ve Zafer Çağlayan'la ilişki-

si sayesinde kurduğu rüşvet, ihalelerde yolsuzluk, kara para aklama, altın kaçakçılığı çarkının odağında yer alıyor.

AKP hükümeti kendi bakanlarının başrolde olduğu rüşvet çarkının açığa çıkmasının ardından, açılan soruşturmanın kendisine yönelik darbe girişimi olduğu iddiasına sarılarak davanın üstünü kapatmıştı. Ergenekon ve Balyoz sanıkları serbest bırakıldı, soruşturmaları sürdüren savcıların görev yerleri değiştirildi, HSYK'nın yapısında değişikliğe gidilerek hakim ve savcıların atanması gibi konularda Adalet Bakanlığı'na olağanüstü yetkiler verilerek kurumun idaresi tamamen hükümete bağlanmaya

çalışıldı. Yolsuzluğun üzerini örtmek için yapılan tüm bu girişimlerin ardından 17-25 Aralık'ta başlayan davalar geçen ay resmen kapandı.

Yolsuzluk ve rüşvetin üzeri kapatılamaz. Meclis Komisyonu konuyla ilgili inceleme sürdürürken dava dosyasının 'takipsizlik' kararı verilerek kapatılması kabul edilemez. Güler, Bayraktar, Bağış ve Çağlayan başta olmak üzere adı geçen bütün AKP'li yetkililer ve iş adamları yargılanmalı. Hırsızlar- katiller koalisyununun karşısında demokrasiden, yoksullardan, özgürlüklerden yana olan birleşik mücadele koalisyonunu örmek zorundayız.

SOSYALİZM SOHBETLERİ Meltem Oral

SINIF MÜCADELESİ BİR KAMPANYA MI?

İşçi hareketinde yıllardır devam eden durgunluğun aksine son dönemde irili ufaklı grevlerin, direnişlerin olduğu hepimizin malumu. Taşeronlaştırma, iş cinayetleri, sendikacılık gibi birçok konu yoğun bir şekilde tartışılıyor.

Sosyalistlerin işçi sınıfı mücadelesinde oynayabileceği en önemli rol sınıfın birliği için çabalamak. Ancak ne yazık ki mevcut örgütlü yapıların veya sokakta neoliberalizme karşı hareketin parçası olanların işçi sınıfı mücadelesine bakışında bir gariplik var.

Genellikle işçi sınıfının mücadelesi, ekoloji, kentsel dönüşüm, polis şiddeti gibi neoliberalizme karşı mücadele başlıklarından 'biri' olarak ele alınıyor. Sırayla her bir başlıkta yaşanan gelişmelere dair eylem çağrısı yapmak veya dayanışmak yeterli gibi görünüyor. 'Ne de olsa hepsi AKP'nin otoriter politikalarının sonucu' denilerek Kolin İnşaat'ı protesto etmek de Soma işçileriyle 'dayanışma çalışması' yapmak da bir ve aynı şeymiş gibi davranılıyor. Ancak öyle değil. İşçi sınıfının mücadelesi geri kalan bütün başlıkların da kaderini belirleyebilecek güce sahip olan ve gerek AKP hükümetine gerekse kapitalizme karşı ezilenlerin lehine dönüştürücü gücü taşıyan yegane dinamik. Neoliberal politikaların tahribatına maruz kalan bütün başlıklardan farklı olarak işçi sınıfı, yani kapitalist üretim sürecinde zenginliği üreten iş gücü, bu sistemin fişini çekme potansiyelini de kendi içinde barındırıyor. Dolayısıyla önüne 'başka bir

dünyayı' hedef koymuş yapıların işçi sınıfı mücadelesine dair ayrı bir stratejiye sahip olmaması bir problem. Konuyu herhangi bir kampanya, örgütlenme çalışması olarak görmeyen de yönetiminde hakim olunan sendika şubelerinin çağrı gücünü araç olarak kullanmanın da işçi sınıfının mücadelesine bir katkısı yok.

Farklı iş kollarındaki işçilerin mücadelesini birbirine bağlamaya çalışmadan, sarı-kızıl sendika ayrımı yapmadan, tüm örgütlü işçilerin birlikte mücadele etmesi için çabalamadan, mevcut sendika liderliklerine birlik için baskı yapmadan, sınıfı bölen fikirlere karşı çıkmadan atılan adımlar ne yazık ki günlük anlamlar taşıyabilir ama mücadeleye katkı sunmaz. Akla gelen tek şeyin bir direnişi diğeriyle birleştirmek ve büyütme değil de 'direnişe hakim olmak' veya lokal 'işçi çalışmaları' yapıp belli bir takım işkollarında hegemonya kurmanın marifet sayılması maalesef işçi sınıfı mücadelesini daraltıyor.